విసపు గుండె

నరసన్న నడుస్తున్నాడు. పొలం గట్టున - చంకన గొడుగు పెట్టుకొని మెల్లగా నడుస్తున్నాడు. మెల్ల కన్నుతో ఎటో చూస్తున్నట్లు చూసి ఎటో చూస్తున్నాడు. గూని ఉన్నట్టు కొద్దిగా వంగిన నడుము ఎత్తి భయం భయంగా చుట్టూ పరికిస్తున్నాడు. మధ్య మధ్య ఎవరో తరుముతూన్నట్లు అడుగులు గబగబా వేస్తున్నాడు. తిరిగి నడక మందగించిపోగా ఇక ముందుకు నడవడం దుర్లభం అనుకుంటున్నాడు. మొగాన పొడమిన చెమటను తుడుచుకుంటున్నాడు. 'ఇంత పాపం యెవ్వరూ చేయరు' అని అతని గుండెలోని గుండె అరుస్తూన్నా వినిపించుకోకుండా అతను అడుగులు ముందుకు వేస్తున్నాడు.

ఆ అరుపు పొలాలు వింటున్నాయి. వింటున్నాయని నరసన్నకు తెలుస్తోంది. అందుకనే అవి తలలు అలా కదుపుతున్నాయి.

తుమ్మచెట్లు కూడా వింటున్నాయి. మోకాళ్లు దిగీదిగని అతని పంచె పట్టుకొని అవి అతన్ని వెనక్కి లాగి నిలేస్తున్నాయి. "వద్దు సుమా... ఇంత ఘోరానికి పూనుకోవడం పాపంసుమా'' అంటున్నాయి.

అదిగో కాలువ! అది కూడా విన్నది. విన్నట్టే కదులుతోంది. విని, అతనికన్నా ముందు ఇంటికి వెళ్తోంది. ఇంటిదగ్గర ఈ రహస్యం తప్పక చెప్తుతుంది.

నరసన్న కాలువ ఒడ్డున కూలబడ్డాడు. నరసన్న భయం కాలువ ఒడ్డున కూర్చుంది. దానికి దాహం అయింది. సాయంకాలం ఎప్పుడూ వేయని దాహం. అందులో వర్షాకాలం. నరసన్నకు దాహం వేసింది. చేతులు చాచాడు. గజగజ వణుకుతూన్న చేతులతో నీళ్ళను తాకాడు. వణుకుతూన్న చేతులలో ఇమడకుండా జారిపోయాయి. "మమ్మా తాకకు దుర్మార్గుడా'' అన్నాయి. నరసన్న పెదవులు తడుపుకోలేక పోయాడు. నరసన్న లేచి నిలబడ్డాడు. ఆ మూల సూర్యుడు, "నువ్వ

వెలుతురులో ఉండవలసినవాడివి కాదు...'' అంటూ కోపంతో అస్తమించిపోయాడు. నరసన్న ముందుకు నడిచాడు. అతనితో చీకట్లు నడిచాయి. అతనిలో చీకట్లు నిండాయి. చీకటిలో నరసన్న. చీకటితో నరసన్న నడవలేక నడుస్తున్నాడు. ఇంటికి వెళ్లలేక వెళుతున్నాడు. పాపం నరసన్న కాళ్ళల్లో కాళ్ళులేవు.

నరసన్న పిసినిగొట్టు. నరసన్న బడిపంతులు. పిసినిగొట్టు నరసన్న నీతిపరుడు కాదు. బడిపంతులు నరసన్న సన్మార్గుడు కాదు. బడిలో పిల్లల్ని నరసన్న ఎప్పుడూ కొట్టడు. పాలూ, పెరుగూ, పిడకలూ, పుడకలూ తెమ్మనిమాత్రం తొడపాశం పెడతాడు. చెవి మెలిపెట్టడం, తొడపాశం పెట్టడం, కొట్టడంలోకి రావని నరసన్న ఉవాచ!

నరసన్న నోట్లు వ్రాస్తాడు. ఈ విషయంలో అతనెంత ఆరితేరినవాడో చెప్పలేం. అతను రకరకాల సిరాలతో, రకరకాల దస్తూరీలతో పాత కాలపు రెవిన్యూ స్టాంపుల ఒకటో రకం నిధులతో జరిగిపోయిన కాలం వృధాగా పోకుండా కట్టబడ్డ ప్రాజెక్టు! ఇక కోర్టులలో సాక్ష్యాలకు ఎంచక్కా హాజరౌతాడు. ప్లీడర్లను, జడ్జీలను బలేగా తికమకలు పెడతాడు.

నరసన్నకు డబ్బు కావాలి. అది ఏదోవిధంగా రావాలి. న్యాయాన్యాయాలతో అతనికి నిమిత్తం లేదు. నీతి నియమాలకు అతను కట్టుబడలేదు. నరసన్న బక్క పలచగా ఉంటాడు. అంత ఎత్తరి కాడు. మొగాన మశూచికపు గంట్లు లేవుకాని, చిన్నప్పుడు ఎవరో రాళ్ళతో చితకపొడవగా ఏర్పడిన మచ్చలున్నాయి. అతని కళ్ళల్లో రక్తం లేదు. మంచు ముక్కల మీద శీతాఫలాల పిక్కల్లా ఆ కళ్ళల్లో గుడ్లు ఉంటాయి. నెత్తిమీద గాలి ఎలా వీచినా ఒక్కలాగే నిలిచే జుత్తు ఉంది. మూతిమీద అక్కడక్కడ మొలచిన మీసాల మరకలున్నాయి. చంకలో గొడుగు సరేసరి... అది ఎప్పుడూ అతనితోనే పుట్టినట్లు అక్కడ ఉంటుంది. మొలలో అతని సంపాదన జాగ్రత్తగా నిద్రపోతూ ఉంటుంది. ఎకరం ధరకు సరిపడే సొమ్ము అక్కడ ఉంటుంది. ఆ పొలం కాస్తా నరసన్న పేరిట కాగితాలమీద నమోదుకాగానే ఆ డబ్బు అక్కడ నిండుకుంటుంది. నరసన్న ఇంటిలోని పెట్టెలను, వాటి తాళాలను ఎప్పుడూ నమ్మడు. అందువల్ల అతనికెప్పుడూ నిద్రపట్టదు. ఒకవేళ పట్టినా ఆ నిద్ర పగలే పడుతుంది!

నరసన్నకు పిల్లలు లేరు. పిల్లలు ఉండకుండా ఉండడమే అతనివాంఛ! ఈ కోరిక కూడా అతనికి నెరవేరింది. పిల్లలు లేకపోవడంవల్ల అతనికి డబ్బు మిగిలింది. డబ్బు మిగలడంవల్ల అతని పరపతి పెరిగింది. ఇదీ అతని ఊహ!

నరసన్న భార్యపేరు సూరమ్మ. ఎప్పుడూ కష్టపడే మనిషి. ఒక్క నిమిషం ఊపిరి తీసుకోదు. క్షణం సేపైనా చెయ్యి ఊరికే ఉంచదు. చీకటితోనే లేస్తుంది. మజ్జిగ చేస్తుంది. గొడ్లసావిడ, వాకిలి ఊడుస్తుంది. కళ్ళాపుజల్లి ముగ్గులు పెడుతుంది. అప్పటికి తెల్లవారుతుంది. భర్తలేచి మొగం కడుక్కొని స్నానం చేసినమీదట అతనికి చద్దన్నం పెట్టి బడికి పంపుతుంది. ఈలోగా ఇంటికి కావలసిన నీళ్ళుకూడా మోసేస్తుంది. ఆ మీదట ఇంట్లోకి కావలసిన నెలకు సరిపడే పప్పుకోసమో, బియ్యం కోసమో కందులు కాని, వడ్లుకాని ఎండబెడుతుంది. ఈలోగా వంట పూర్తిచేసి, మధ్యాహ్నం కందులను విసురుతుంది. వడ్లయితే దంచుతుంది. పొరుగింటి ఇల్లాలు ఇంత సాయపడితే ఆ మరునాడు ఆమె కంతకంతా సాయం చేసేస్తుంది. ఇల్లంతా పూర్తిగా పేడతో అలికి ముగ్గులు పెడుతుంది. అక్కడక్కడ పందికొక్కులు కన్నాలు పెడితే వాటిని మెత్తుతుంది. మూడేసి నెలలకొకసారి ఇల్లంతా తడిపి, పొక్కుతీసి మన్నూ పేడా కలిపి పాముతుంది. ఇల్లు గచ్చులా నున్నగా తయారు చేస్తుంది. ఇక పండుగలకు గోడలకు సున్నం ఆమే వేసుకుంటుంది. ఇన్ని చేసినా నరసన్నకు తృప్తి ఉండదు. సూరమ్మ అన్నం తినడం మానేసి పని చేయగలిగితే ఎంత బాగుండును అనుకుంటాడు!

ఇక నగల సంగతి చెప్పవలసిన పనేలేదు. చేయించమని ఆమె అడుగదు. చేయించాలని అతనికి తోచదు. మెడలో నల్లపూసల తాడు ఉంది. పసుపు పచ్చని తాడులో మెరిసిపోయే మంగళసూత్రం ఉంది. కాళ్ళకు పాంజేబు పట్టాలు ఉన్నాయి. ముక్కున పుడక ఉంది. చెవులకు తెల్లరాళ్ళ దుద్దులున్నాయి. చేతులకు మామూలు గాజులే. కష్టపడే మనిషేమో కాస్త మోటుగా ఉంటుంది. ఆమె శరీరంలోని లావణ్యాన్ని ఆమె ఎండలో నిలిచి పిడకలు చరిచేప్పుడు సూర్యుడు కమ్మగా చప్పరించేశాడు. నల్లగా ఆమె శరీరం చేవదేరి ఉంటుంది.

సూరమ్మ ఎత్తరి. అంత పెద్దకళ్ళకు కాటుక పెట్టుకొని, కొప్పులో పూలు తురుముకొని ఎర్రని గులాబీరంగు జాకెట్టుమీద పచ్చచీర పదిలంగా కట్టుకొని చిలకలా, వనలక్ష్మిలా ఎప్పుడేనా సాయంకాలం వీధిగుమ్మంలో నిలబడితే నరసన్న చూడలేడు. “అలా కొరివిదయ్యంలా నిలబడకపోతే గొడ్లకు కుడితి పెట్టరాదూ?” అంటాడు. ఆమె మొగం చిన్నబుచ్చుకుంటుంది. ఆమె మనసు చిన్నబోతుంది. ఆమె పనిలోకి పోతుంది. ఆమె దాసీ...

నరసన్నకు ఈ మధ్య ఒక కొత్త ఆలోచన తట్టింది. చేతికందివచ్చిన కుర్రవాణ్ణి

ఒకణ్ణి పెంచుకుంటే బాగుండును అనుకున్నాడు. అలా చేస్తే ఉన్న పది ఎకరాలకు తోడు మరొక పది ఎకరాలు కౌలుకు పుచ్చుకొని, చక్కగా సేద్యం చేయవచ్చు... సంచులకొద్దీ డబ్బు సంపాదించవచ్చు అనుకున్నాడు. ఇందుకు పాలికాపును పెట్టుకుంటే ఏమీ లాభం లేదనుకున్నాడు. వాడికొక్కడికే ముప్పయి బస్తాల ధాన్యం పోయవలసి ఉంటుంది. అంచేత కుర్రాణ్ణి పెంచుకుంటేనే బాగుంటుంది. ఎంతయినా వాడి కింద పది బస్తాలకన్న ఖర్చు ఉండదు. ఇలాగకూడా ఇరవై బస్తాల మిగులు ఉంటుంది అనుకున్నాడు. కాని పెంచుకోవడం అంటే మాటలా? వాడు చివరికి ఆస్తికంతకూ హక్కుదారుడై పోతాడు!

అందుకనే ముందుగానే పెంచుకుంటామని చెప్పగూడదు, "ఓ సంవత్సరం చూస్తాను. వాడు మంచివాడు, నమ్మకస్తుడు, నన్ను సంరక్షించేవాడు అని తోస్తే తప్పక దత్తత చేసుకుంటాను" అని అనాలనుకున్నాడు.

ఈ విషయం భార్యతో సంప్రదించాలి అని నిర్ణయించుకున్నాడు. నరసన్న ఎప్పుడూ ఏ విషయమూ ఇంతకుపూర్వం భార్యతో సంప్రదించలేదు. కాని ఈ విషయంలో మరిక తప్పని సరి అయింది. అందుకు కారణం ఆ పెంచుకోబోయే కుర్రాడు సూరమ్మ అక్కకొడుకు. ఆమె ఇద్దరు కొడుకులను కని చనిపోయింది. వాళ్ళిద్దరూ తండ్రి వద్దే పెరిగారు. అందులో పెద్దవాడికి పెళ్ళయింది. చిన్నవాడికి ఆ తండ్రి పెళ్ళిచేసే స్థితిలో లేడు.

నరసన్న ఓ రోజున భార్యకి ఈ విషయమంతా చెప్పాడు. "పెంచుకుంటాం" అని చెప్పి ఆ కుర్రవాణ్ణి తీసుకరమ్మని ఆమెను బలవంతం చేశాడు. సూరమ్మ భర్త దురుద్దేశాన్ని కనిపెట్టింది. కాని ఆ సంగతి అతని మొగం మీద అనెయ్యడానికి జంకింది. అయినా మెల్లిగా "వద్దు బాబూ... నువ్వు తిన్నవైనోడివి కాదు..." అంది. సూరన్న "ఛస్,నీకేమీ తెలీదు... బండముండా..." అంటూ బూతులు కూశాడు. సూరమ్మ భయపడింది. ఐనా "ఆ పెంచుకునేదేదో ఇప్పుడే పెంచుకోరాదూ... కొన్నాళ్ళపాటు చూత్తాననడం దేనికీ" అంది. సూరన్నకు కోపం మిక్కుటంగా వచ్చేసింది. కాని తమాయించుకున్నాడు.

మెల్లిగా ఆ రాత్రి భార్యను బతిమాలాడాడు కాని అందుకామె ఒప్పుకోలేదు. "అబద్దాలాడి; ఆడ్నిక్కడకు తీసుకరావడం నా వల్ల కాదు బాబూ..." అంది. "వాళ్ళకు చేదోడు వాదోడుగా ఉన్న వాణ్ణి ఇక్కడకు తీసుకొచ్చి, చాకిరీ చేయించుకొని తిరిగి వాణ్ణి ఇంటికి తోలేస్తే... అమ్మో ఇంకేమైనా ఉందా... ఆ తలవొంపులన్నీ నేను

భరించలేను. ఆ చెప్పేదేదో ఎట్టా చెప్తుతావో నువ్వేచెప్పి ఆడ్నిక్కడకు తీసుకరా...'' అంది. సూరమ్మ ఇంత మొండిగా చెప్పేటప్పటికి నరసన్న హతాశుడై పోయాడు. చేతికొచ్చే లాభం ఇట్టే మాయమైపోయినట్లు బాధపడిపోయాడు. ఈ విషయం ఒక వారం రోజులు ఆమెకు నచ్చజెప్పాడు. ఆ వారం రోజులూ ఆమె ఆ విషయమై ఆలోచించింది. ఆలోచించేకొద్దీ ఆమెకు భయం ఎక్కువైపోయింది.

ఆ పిల్లవాడు నవ్వుతూ ఇక్కడకు వచ్చినట్లు, ఆ మరునాటినుంచే వాడి నవ్వు మాయమైపోయినట్లు హడలిపోయింది. వాడు అన్నం తింటూ ఉంటే - సూరన్న "శేరు బియ్యం అన్నం తినేస్తాడే...'', వాడు వేణ్ణీలు పోసుకుంటే... "చణ్ణీళ్ళు పోసుకోలేడు కాబోలు...'' వాడు తలకు చమురు రాసుకుంటే,"అంత జుట్టెందుకో...'' వాడు చుట్ట కాలిస్తే "వీశెడు పొగాకు వీడికి మూడు రోజులొచ్చేట్లు లేదు..." ఇలాగే ఇలాగే ఎన్నో అంటూన్నట్లు, విసుక్కుంటూన్నట్లు, మూలుగుతూన్నట్లు, పిల్లవాడి మనసు విరిచేస్తూన్నట్లు, ఊహించుకుంది.

ఇక వాడ్ని ఇంటిదగ్గర క్షణం నిలవనివ్వకుండా ఆ పనిచెప్పి, ఈ పనిచెప్పి, ఆ పెంటతోలించి, ఈ గొప్పు తవ్వించి, పనిలేకపోతే కూలిపనికి పొమ్మని ఎంతగానో హింసించి నానా యాతనలూ పెడుతూన్నట్లు భావించుకుంది. వాడు ఏడుస్తూ తిరిగి ఇంటికి పారిపోయినట్లు, అందరూ ఇందుకు తననే తూలనాడుతున్నట్లు తలపోసింది. 'అమ్మో ఇక్కడ వాడు బతకలేడు. వాణ్ణి నేను చేతులార చంపుకోవలసి వస్తుంది...' అనుకుంది. ఈ భయంతో నరసన్న మాటలు ఆమె పూర్తిగా ఈ విషయంలో వినడం మానేసింది.

ఆ రోజునుంచి నరసన్న ఆమెతో సరిగా మాట్లాడ్డంలేదు. మాట్లాడినప్పుడల్లా సూరమ్మను పచ్చిబూతులతో తిట్టి ఆమెను గాయపరచేవాడు. కడమాటగా, "గొడ్డుబోతుముండా...'' అని ఆమె మొగం మీద ఉమ్మేస్తూన్నట్లు మొగం పెట్టి, చేతులూ కాళ్ళూ వికారంగా కదిపి అరచేవాడు. ఈ మాట సూరమ్మ వినలేక పోయేది. చెంగు కళ్ళ కడ్డు పెట్టుకొని ఏడ్చేది. గుండెల్లో కుమిలిపోయేది.

భార్యను ఒప్పించలేని నరసన్న, ఆమెను ఏమీ చేయలేని నరసన్న ఆమె మీద కక్షకట్టాడు.

ఆ కక్ష అతన్ని అనేక రకాల ఆలోచనలకు దింపింది. ఓ రోజున తెల్లవారు ఝామున నరసన్న ఊహలు చాల విచిత్రమైన ధోరణిలో నడిచాయి. 'ఆ...అలా చేస్తే బాగుంటుంది' అనుకున్నాడు. 'రెండెకరాల కట్నంకూడ సంపాదించవచ్చు...'

అనుకున్నాడు. పెళ్ళాం ఉండగా మరో పెళ్ళికి ప్రభుత్వం ఒప్పుకోదుగా అని భయపడ్డాడు. అయినా తల్లీ తండ్రీలేని, ఎనకాముందూ ఎవ్వరూ లేని, ఈ చచ్చు పీనుగ ఏంచేస్తుంది అని స్థిమితపడ్డాడు. కాని భార్య ఉండగా ఈ ఊళ్ళో పిల్లనిచ్చేవాళ్ళెవరూ అని వాపోయాడు. ఒకవేళ ఇచ్చినా, వీళ్ళిద్దరితో ఎవరు వేగగలరు? వేగగలిగినా వీళ్ళకు తిండెవడు పెట్టగలడు, అనుకున్నాడు. కొంప మునిగిపోదూ... అనుకున్నాడు. అలా అనుకున్నప్పుడే అతని కళ్ళల్లోకి ఏదో దురాలోచన పాములా పాకింది. అతని చూపు విషాన్ని కక్కింది. 'ఈ శనిని విరగడ చేసుకుంటేనో' అనుకున్నాడు. అతని గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. ఎప్పుడూ మేలుకోని అతని అంతరాత్మ 'నరసన్నా... ఎంత దుర్మార్గుడివి' అని మూల్గింది. నరసన్న వినిపించుకోలేదు. 'తీసుకు తీసుకు చచ్చే మందు పెట్టేస్తే సరి, పీడవదలిపోతుంది...' అన్న ఆలోచన రేగింది. రేగిన ఆ ఊహ ఓ ఒడ్డున పడింది.

ఇలా అనుకోవడం ఏమిటి,అతని కళ్ళల్లోకి చిట్టి అవతరించడం ఏమిటి... రెండూ ఒక్కసారే జరిగాయి. వెంటనే పెళ్ళి చేసుకోవాలి... అనుకున్నాడు. 'చిట్టి ఎంత బాగుంటుంది.... నా భుజాల దగ్గరకొస్తుంది. ఏమో... ఎదిగేపిల్ల... నాకన్న ఎత్తు ఎదిగిపోతుందేమో...' అనుకున్నాడు. 'అయినా రామయ్య రెండో పెళ్ళి వాడికి ఇస్తాడో ఇయ్యడో... ఏడిశాడు... వీడ్ని ఒప్పించడం ఎంతసేపు...' అనుకున్నాడు. తియ్యగా నవ్వుకున్నాడు. ఆ నవ్వు ఎంతసేపో అతని మొగం మీద నిలబడలేదు. సూరమ్మను అంతం చేయడం ఎలా అన్న ఊహ వచ్చి అలాగే మంచాని కంటుకుపోయాడు.

రోజులు మెల్లగా నడుస్తున్నాయి. నరసన్న తన పట్టు విడిచిపెట్టలేదు. కాని ఇప్పుడు భార్యతో ఎంతో మంచిగా మాట్లాడుతున్నాడు. "నాది ఉత్తుత్తి కోపమని నీకు తెలుసుగా... ఏమిటో పిచ్చిగా పేలుతూ ఉంటాను. గొడ్రాలువన్నానని నీకు కోపంగా ఉంది కదూ... ఏమిటో బడిలో పిల్లల్ని చూస్తూ ఉంటానా... మనకి కూడ అలాంటి పిల్లలు ఉంటే ఎంత బాగుండును అని అనిపిస్తుంది. కాని ఏమి చేస్తాం. పోనిస్తూ...!" అనేవాడు. మరో రోజున, "నువ్వు చెప్పిందీ నిజమే... వాడిక్కడకొచ్చిన మీదట మన మనసులెలా ఉంటాయో... వాడి మనసు ఎలా ఉంటుందో... ఎందుకొచ్చిన గొడవలులే. తిని ఉండలేక తీసి బొండ వేసుకోవడం..." అనేవాడు. మరోనాడు "సూరీ... నీకేమైనా తినాలని ఉంటే చేసుకుని తినరాదూ... అలా నీరసించుకపోతావేం... సంతనుంచి జిలేబీకాని, మిఠాయి కొమ్ములుకాని తెమ్మంటావేమిటి..." అనేవాడు.

ఈ మాటల్లోని లోతుల్ని తెలుసులోలేని సూరమ్మ, వాటిలోని విషాన్ని

పసికట్టలేని పిచ్చి సూరమ్మ; తన భర్తకు తనమీద ఎంతో ప్రేమ ఉందనే నమ్మింది. పాపం పిల్లల కోసం ఎంత బాధపడుతున్నాడో అనుకుంది. అప్పటినుంచీ ఆమెకు స్నానాలు, జపాలు ఎక్కువైపోయాయి. ఆ చెట్టుకీ ఈ రాయికీ మొక్కడం మొదలు పెట్టింది. సోది చెప్పే మనిషిచేత సోది చెప్పించుకుంది.

ఆ రోజున వీధి గుమ్మంలో దీపం పెట్టుకొని, నరసన్నకోసం ఎదురుచూస్తూ అక్కడే కూర్చుంది. 'ఎప్పుడూ ఇంత ఆలస్యం చేయలేదు. ఏమిటో చీకటిలో తిరగడం... దగ్గరే సొమ్ముకూడా ఉంటుంది. ఏ దుష్టుడైనా తిరగబడి చంపితే... ఒక్కడూ ఏమి చెయ్యగలడు... అమ్మో...' అనుకుంది. 'చీకటిలో పాములూ తేళ్ళూ తిరుగుతూ ఉంటాయి. అన్నీ తుప్పలే... పాడు ఊరు... ఏమిటో చీకటి పడకముందే ఇంటికి చేరుకోకూడదూ... అన్ని పెత్తనాలూ తన నెత్తినే వేసుకుంటాడు' అనుకుంటూ భర్త కోసం చీకటిని చీల్చుకుంటూ చూస్తోంది. ఆకు అలికిడైతే నరసన్న వస్తున్నట్లే తలెత్తి చూస్తోంది.

అప్పుడే నరసన్న వణుకుతూ ఇంటికి వచ్చాడు. నరసన్న కోర్టులో పచ్చి అబద్ధాలు ఎన్నో చెప్పగలిగాడు కాని అతనెప్పుడూ ఇట్లా వణకలేదు. అసలు నరసన్న, జడ్జీ ప్రమాణం చెయ్యమన్నప్పుడు ఆ జడ్జీ మొగంలోకి నవ్వుతూ చూసిన ఒకటో రకం ధీరుడు! కాని ఇప్పుడతను సూరమ్మ మొగంలోకి చూడలేకపోయాడు. ఇంట్లోకి అడుగు పెడుతూ తన మొగం మీదికి వెలుతురు పడకుండా చూసుకున్నాడు.

"ఇంత చీకటి పడేదాకా తిరుగుతావేం?" అంది సూరమ్మ. నరసన్నకు తల్లి జ్ఞాపకం వచ్చింది. నరసన్న గుండెలో ఆశ రెండెకరాల పొలంగా విస్తరించింది. నరసన్న నోరు కదపలేదు.

తిరిగి సూరమ్మ, "నా కెంత భయమేసిందనుకున్నావ్..."అంది.

నరసన్న, 'ఎలా... ఎలా...' అనుకున్నాడు. ఒక్కసారిగా కంఠంలో కోరలు సృష్టించుకున్నాడు. "అన్నం పెట్టు.." విషం కక్కినట్లు ఆ మాటలు కక్కాడు. తన గదిలోకి అడుగుపెట్టాడు.

"అదేంటీ...నీళ్లోసుకోవూ..." అంది సూరమ్మ.

నరసన్న చికాకుపడిపోయాడు. కటువుగా "నాకిప్పుడొద్దు..." మాటలను గట్టిగా నొక్కిపలికాడు.

"పోసుకో గూడదూ... ప్రాణానికి సుఖంగా ఉంటుంది" సూరమ్మ మెల్లగా అంది.

నరసన్న ప్రాణం గిలగిల కొట్టుకుంది. ఎవరో అతని మనసులో విప్లవం

లేవదీస్తున్నారు. అతనిలో ఏవేవో శక్తులు అతన్ని చీల్చుతున్నాయి. కిరాతకుడు నరసన్న లొంగిపోలేదు. "నీకేంచెప్పాను.... అన్నం పెట్టమన్నానా లేదా" అని గర్జించాడు.

సూరమ్మ "ఇదిగో పెడుతున్నా" భయపడుతూ అంది. అన్నం వడ్డించి దగ్గరగా కూర్చుంది. "నీకేమయింది ఇవాళ... అలా ఉన్నావేం. అదేమిటి నీ ముఖం అలా ఉందేం.. ఎవరైనా ఏమైనా అన్నారా" అంది.

నరసన్న కంఠంలోకి మెతుకులు దిగడం మానేశాయి. వదిలేస్తే ఈ అన్నమే తినేసి ఇక అన్నం తినడం మానేస్తుందేమో అనుకున్నాడు! గబగబా అన్నం తినేశాడు. వెంటనే పెగలని కంఠాన్ని సరిచేసుకొని, "ఇదిగో సూరీ! రామయ్యగారి ఇంటిదగ్గర కొన్ని కాగితాలు పొద్దుట విడిచిపెట్టాను. ఆ కాగితాలు కొంచెం తెచ్చి పెడుదూ..." అన్నాడు. "ఊ... త్వరగా వెళ్ళి రావాలి" అని ఆమెను తొందరచేశాడు. "ఇప్పుడే వెళ్ళిరావాలా... అన్నం తినేసి వెళ్లగూడదూ" అంది సూరమ్మ.

"నువ్వు అన్నం తినేసేలోగా అయితే నేనే వెళ్లొస్తాను. తిరిగి తిరిగి వచ్చానేమో నా కాళ్ళు పీకుతున్నాయి. కొంచెం వేగం తెచ్చిపెడుదూ... అవి కొంచెం అవసరం" అన్నాడు.

పాపం సూరమ్మ ఆ దుష్టుని మాటవింది. రామయ్యగారింటికి ఆ చీకటిలో బయలుదేరింది.

నరసన్న తనపనికి తాను ఉపక్రమించాడు. తనకు కడుపునిండా నిండుమనసుతో అన్నం పెట్టిన సూరమ్మకు, ఏమీ తెలియని అమాయకురాలికి విషం పెట్టడానికి ఉపక్రమించాడు. గబ గబా వంట గదిలోకి వెళ్ళాడు. అన్నం మీద ఉన్న మూత తీశాడు. వణుకుతూన్న అతని చేయి మరింత వణికింది. అది వెనక్కి జంకింది. దీనంగా, 'సూరమ్మ నిన్నేం చేసింది నరసన్నా...' అంది ఆ అన్నం. 'తల్లి లేదు... తండ్రిలేదు... నిన్నే దేవుడుగా నమ్ముకున్న ఆ ఉత్తమురాలిని చంపడానికి నీకు చేతులెట్లా వస్తున్నాయి' అంది.

నరసన్న ఒక్కసారిగా కళ్ళను కెక్కరించుకున్నాడు. తలను పిడికిలితో బాదుకున్నాడు. భూమిమీద కాలు చుర్రుమనేలా చరిచాడు. "చావు ముండా చావు..." అంటూ అన్నంలో ఆ మందు కలిపేశాడు.

ఆ అన్నం భయంకర రూపం దాల్చింది. అతని కడుపులోని అన్నం గిరగిర తిరిగింది. అతని తల ఒకటే శూలాలతో పొడిచేస్తూన్నట్లు పోటు పెడుతోంది. నరసన్న

పూర్తిగా భయపడిపోయాడు. ఇంత భయాన్ని అతను చనిపోయేముందు కూడా ఎదుర్కోడు! అయినా అతను సూరమ్మ రాకకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు!

సూరమ్మ ఇంటికి తిరిగి వస్తోంది. నరసన్నకు ఏమో చెప్పాలని తొందర తొందరగా వస్తోంది. కీచురాళ్ళ రొదలు ఆమెను భయపెడుతున్నాయి. పాము నోటిలో ఇరుక్కున్న కప్ప ఏడుపులు ఆమె గుండెలను కలవరపెడుతున్నాయి. ఒక కుక్క దారిలో భౌయ్... భౌయ్... మని మొరిగింది. సూరమ్మ పైప్రాణాలు పైనే పోయాయి. చప్పున గుండెలమీద ఉమ్మివేసుకొంది. 'ఛీ..ఛీ..' అంది. భయంతో వణికిపోయింది. కుక్క ఆమెకు దగ్గరగా వచ్చి చూసి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది. అక్కడక్కడ ఉన్న ఆ పూరిగుడిసెల్లోంచి ఇంత గుడ్డివెలుతురు వీధిలో పడుతోంది. ఈదురుగాలికి తలుపులు మూతలుపడి ఆ కాస్త వెలుతురూ ఇట్టే అంతరించిపోతోంది. సూరమ్మ గబగబా అడుగులు వేస్తోంది. భయం ఆమెను తరుముతోంది. దారిలో పొలాలు, 'తల్లీ... నిన్ను ఇక దేవుడే రక్షించాలి' అన్నాయి. తుమ్మచెట్లు సూరమ్మ వస్తూన్న దారిలో ముళ్ళుపడకుండా చూస్తూ, 'తల్లీ ఈ దారిని నువ్వు మళ్ళీ తిరుగుతావా...' అన్నాయి. చల్లని కాలువ జాలిగా, 'నీ అమృత హృదయమే నిన్ను కాపాడాలి తల్లీ...' అంది. సూరమ్మ గజగజ వణికిపోతూ ఇంటికి వచ్చింది. ఆమె వెనకనే రివ్వున గాలి వీచి, ఆమెను రక్షించడానికా అన్నట్లు ఆ గదిలోకి చొరబడింది.

గదిలో అడుగు పెడుతూ సూరమ్మ, "ఇంత చీకటిగా ఉంటుందనుకోలేదు... ఎంత భయమేసింది" అంది. నరసన్న గుండెల్ని చేతితో పట్టుకున్నాడు.

సూరమ్మ, తను తెచ్చిన కాగితాలు నరసన్న చేతిలో పెడుతూ, "వాళ్ళ చిట్టి ఏమి చేసిందో చూశావా" అంది ఎంతో ఆయాసపడుతూ.

"ఆ...ఏమి చేసింది... ఏమి చేసింది చిట్టి" అన్నాడు సూరన్న.

"సినిమాలలో బంట్రోతు ఏసాలేసే ఆ రామిగాడులేడూ -" ఆమె గుండెల్లో దడ హెచ్చి కొద్దిగా ఆగింది.

ఆతృత నరసన్నను చీల్చింది. "ఆ... వాడేమి చేశాడు?" అన్నాడు.

"ఆడితో అది లేచిపోయిందట. ఈ బండికే ఎళ్ళిపోయారంట. పాడుముండ ఎంత పనిచేసిందీ" అంది. తిరిగి, "ఇంకా నయం ఆ దొంగముండని నీ కిచ్చి పెళ్ళిచేయమని బతిమాలాలనుకున్నాను. దాని కడుపునైనా ఒక కాయకాస్తే మన వంశం నిలబడద్ది అనుకున్నాను" అంది.

అంతే. నరసన్నలోని విషహృదయం మంత్రించినట్లు తునాతునకలై పోయింది.

మురికి గుడ్డలను ఉడకబెట్టి చాకలి ఎంతో బాగా ఉతికి పిండుతూన్నట్లు అతని విషపూరిత హృదయాన్ని ఏదో అద్భుతశక్తి పిండివేసింది. ఏదో అమృత హృదయం అంతరించిపోయిన అతని అంతరాత్మకు ప్రాణం పోసింది. ఏదో ప్రతిఫలాపేక్షరహిత త్యాగబలం అతన్ని సమూలంగా పునీతుణ్ణి చేసింది!

నరసన్న దబ్బున భూమి మీద కూలబడిపోయాడు. సూరమ్మ పాదాలు పట్టుకున్నాడు. 'నేను హంతకుణ్ణి... నేను హంతకుణ్ణి...' అన్నాడు. గబగబా వంటగదిలోకి పరుగెత్తాడు. ఆ అన్నంకుండ - కాదు... కాదు... విషభాండం - నెత్తిన పెట్టుకొని వీధిలోకి పరుగెత్తాడు. విషపు కూడును ఊరవతల కప్పెట్టడానికి, విషపు గుండెను ఈ లోకానికి ఆవల పాతిపెట్టడానికి పారిపోతున్నాడు.

"ఏమిటిదంతా... ఎక్కడకీ ఇంత చీకటిలో... అదేమిటీ అన్నంకుండ దేనికీ... నీకేమయింది..." అంటూనే ఉంది సూరమ్మ.

కాని అతనలాగే పరుగెత్తుతున్నాడు.

(తెలుగు స్వతంత్ర, 14.9.1956)